

за празника. Мило ми е за васъ. Дойдохъ да ви обады. Бѣгайте, докле е време!

— Лъже! Лъже! — развика се пуякътъ, почервенѣлъ отъ ядъ, а гжсокътъ едва не го захапа за носъ.

— Не лъжа: чухъ дѣдо и баба като се наговаряха утре да отговѣятъ съ пѣтела. Мама разбрала у съседитъ за пуяка, а пѣкъ чичо Костаранъ — за гжсока и патицитъ...

Мачо се обърна, скочи пакъ на плета и побѣгна. Приятелитъ се погледаха изплашени. Нѣмаше вече крѣкане и веселби. Всички наведоха омърлушени глави.

— Дали ще е вѣрно, Пѣтльо, а? — загрижено попита пуякътъ.

— Кой знае. Може и да е вѣрно. Дѣдо и баба нѣматъ ни овца, ни коза, ни прасе.

— И моитъ нѣматъ нищо, освенъ мене, — рече изплашенъ пуякътъ.

— И моитъ сжщо! — изкрѣка гжсокътъ.

— Ква! Ква! Ква! И наши-тъ нѣматъ — обади-ха се патицитъ. — Да бѣгаме, докле е време!

— Да бѣгаме! Да бѣгаме! — подхванаха и другитъ.

Само пѣтелътъ мълчеше.

— Ами ти, Пѣтльо, нѣма ли

да бѣгаашъ съ насъ?

— Не. Азъ нѣма да бѣгамъ. Утре рано ще попѣя на дѣда и баба и тѣ нѣма да ме зако-лятъ.

— Ти остани, щомъ искашъ — ние не щѣмъ да умираме за хората.

Пуякътъ, гжсокътъ и патицитъ се отдѣлиха, прилепиха глави и дълго си шушнѣха и обмисляха какво да направятъ. Решиха да избѣгатъ презъ нощъта въ близката гора. Прибраха се по-рано и ужъ легнаха да спятъ. Но щомъ се мръкна, излѣзоха крадешкомъ и припнаха къмъ ората. Бѣше ясна, лунна нощъ. Видѣло бѣше като денемъ. Дърварскиятъ пѣтъ лъщѣше предъ тѣхъ като огледало. Дружината бързо напредваше. Пръвъ крачеше пуякътъ. Задъ него се люлѣеше гжсокътъ, а задъ тѣхъ — тичаха кривокракитъ патици.

Въ това време посрѣдъ гората излѣзе кумчо Вълчо и за-ви: — Аууу! Бауу!

— Кявъ! Кявъ! Кявъ! — обади се и кума Лиса.

— Хайде, — викна, ѝ кумчо Вълчо, — утре е Коледа, ще идемъ въ село дано намѣримъ нѣщо за отговѣване.

Щомъ излѣзоха отъ гората, Лисанка се спрѣ и впери очи.

— Чакай, рече тя, виждамъ,